

120. Derde groot Herents dictee (auteur: Ludo Beheydt)

Een tgv-lijn voor Herent

De tgv of de hst, de hogesnelheidstrein dus, komt door Herent. En dat zullen we geweten hebben. Het begon al met de agressieve onteigeningen op het tracé Brussel-Leuven. Om de lijn te kunnen aanleggen moesten de geëigende instanties zich eerst de nodige gronden toe-eigenen. Bovendien moesten te zijner tijd ook nog eens tweeëndertig huizen met de grond gelijk gemaakt worden. Tegelijkertijd werd het verkeer in de gemeente hopeloos in de war gestuurd.

Maar daar kon de gemeente zich geen zorgen om maken. Het komt erop aan dat de wereld vooruit moet. Een hst-lijn zal niet alleen het woon-werkverkeer vergemakkelijken, ze zal ook bijdragen tot de economische ontsluiting van Noordoost-Brabant, althans volgens onze vroede vaders.

Met dit neoliberale gedachtegoed in het achterhoofd timeden de overheid en de gemeente gezamenlijk het actieplan voor de uitvoering. Naar kritische stemmen, die zich slechts weifelend lieten horen, werd niet geluisterd. Ook niet naar de met de nodige bombarie afgelegde verklaringen van de oud-minister van Binnenlandse Zaken, die ermee bedreigd had dat hij zich voor de trein zou werpen, mocht die er ooit komen. Er werd niet eens een enquête georganiseerd.

In het algemeen viel op dat er meer belang gehecht werd aan een geoptimaliseerd en geüniformeerd Europees spoor dan aan een geïntegreerd geopolitiek project waarin het ecologisch belang van de betrokken gemeenten werd geëerbiedigd.

Persoonlijk vond ik het hele treindebat meer op een goed georkestreerde komedie lijken dan op een maatschappelijke discussie. De gehanteerde argumenten konden allemaal op één A4'tje. En het elan waarmee de discussie gevoerd werd, had het vuur van een oliepitje. Dat de barokke bruggenconstructies die zullen verdwijnen, een litteken zullen nalaten in het gedissecteerde gemeenteweefsel, heb ik nergens gelezen. Evenmin was er iets te horen over de teloorgang van de bermbegroeiing.

Niemand bekommerde zich om de dovenetel, de hondenkervel, de kattenstaart of het kattenkruid en de insecten werden ten enenmale over het hoofd gezien. Aan de biologische microkosmos had men geen boodschap. Men beijverde zich liever om er nog een artificiële geluidswal bij te krijgen. Ach, wat doet het ertoe? Het aandoenlijke liefdesspel tussen de coalitiepartners laat geen ruimte voor geëxalteerde milieuactivisten.

De groene jongens, die hun lieflijke biotoop verkwanseld zien aan de meedogenloze technocraten, kunnen alleen nog hopen dat het aantal niet-rokerscoupés op de supertrein veel groter zal zijn dan op de binnenlandse intercacitytreinen. Of ze nog van het weidse struweel van het zacht glooiende middeleeuwse landschap zullen kunnen genieten, blijft nog maar de vraag.

Wellicht zullen de fluorescerende panelen van de geluidswal het uitzicht zodanig belemmeren dat er alleen een vegerige kleurenvlek te zien zal zijn. Zelfs uitvergrote foto's zullen nauwelijks te zien zijn in de aerodynamisch voorbijzovende turbotreinen.

Maar wellicht hebben gehaaste toeristen, Kamerleden, Europarlementsleden en zakenlui weinig behoefte aan ontroerende panorama's. Zij blijven sibillijns apathisch bij al dat moois. Alleen een schoeljeachtige schlemiel als ik voelt zich daar kennelijk wat ongelukkig bij.